

עמ"ת 4926/01/15 - ראמי חאג יחיא נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 4926-01-15 חאג יחיא(עציר) נ' מדינת ישראל
לחץ כאן להזנת טקסט.

בפני	כב' השופטת תמר נאות פרי
העורר	ראמי חאג יחיא (עציר)
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני ערר על החלטת בימ"ש השלום לתעבורה בחדרה (כב' השופט גינות) מיום 1.1.2015 במסגרת מ"ת 8165-12-14, אשר בה הורה כב' השופט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

1. כנגד העורר הוגש ביום 30.12.2014 כתב אישום ובו נטען כי ביום 29.12.2014, סמוך לשעה 23:17 נצפה העורר נוהג ברכב מסוג מרצדס (להלן: "**הרכב**") בקלות ראש, וזאת ברחוב דוד שמעוני בחדרה. השוטרים שראו את הרכב הורו לו באמצעות מערכת הכריזה לעצור - אך הוא האיץ את מהירות רכבו וניסה להימלט, תוך שהוא "מזגזג" בין נתיבים, עוקף רכבים, ומסכן את המשתמשים בדרך. עוד נטען כי העורר ביצע את כל האמור כאשר הוא בפסילה וללא שיש בידו רישיון נהיגה. עקב האמור, מיוחסות לעורר בכתב האישום עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא ביטוח, נהיגה ללא רישיון נהיגה, נהיגה בקלות ראש ואי ציות להוראות שוטר.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה כנגד העורר בקשה למעצר עד תום ההליכים.

3. בהחלטה נשוא הערר, קבע כב' השופט קמא, כי קיימות ראיות לכאורה, כי קיימת עילת מעצר וכי יש להורות בנסיבות על מעצר עד תום ההליכים.

4. בהודעת הערר, כמו גם במהלך הדיון, טען הסנגור המלומד כי התשתית הראייתית אינה בנמצא, ולחילופין כי היא רעועה עד כדי שמתחייב שחרורו של העורר, ולו בתנאי מגבילים - כאשר הוא סומך בטיעונו בעיקר על העובדה לפיה קיימות ראיות לכך שבעת שנעצר הרכב, העורר לא היה הנהג, אלא שמי שנהג ברכב היה אחר בשם אחמד (להלן: "**אחמד**"). טענה נוספת הינה למחדל חקירתי בשל אי תפיסת המצלמות שהותקנו בתחנת הדלק שם נעצר הרכב, כאשר אולי מצלמות אלו צילמו את הרכב וניתן היה לראות מי נהג בו - העורר או אחמד.

עוד נטען, לחלופין, כי בית המשפט קמא לא שקל חלופת מעצר - אף לו קיימות ראיות לכאורה ואף לו קמה עילת מעצר, כאשר עסקינן בעבירות תעבורה בלבד.

5. המדינה מבקשת לדחות את הערר וסומכת ידה על החלטת ביהמ"ש קמא. לטענתה קיימות ראיות לכאורה כפי שנקבע והמסוכנות נמצאת ברף כה גבוה עד כדי כך שלא ניתן לשקול חלופה.

6. במהלך הדיון, לאחר שמיעת טענות הצדדים המפורטות והפנייה לחומר מתיק החקירה - קבעתי כי לשיטתי יש לדחות את הערר, תוך שהוסבר ששוכנעתי כי קיימות ראיות לכאורה ושוכנעתי כי קמה עילת מעצר. בהתאם למוסכם - מפורטים להלן נימוקי.

התשתית הראייתית -

7. בדוח הפעולה של השוטרים משה קלינגר מיום 29/12 שעה 23:17 מצוין כי במועד זה הוא היה ברכב שיטור עירוני ובו שוטרים ופקחים נוספים (דרעי, סירי וברק), כאשר לידם נסע הרכב ובו שני אנשים שהוגדרו כחשודים (להלן: "**המפגש הראשון**"). לטענתו, הנהג ברכב במועד המפגש הראשון היה בן מיעוטים שלבש חולצה עם קפוצון עם פסים עבים בצבעים שחור ולבן ולידו ישב בחור רזה. כאשר הוא סימן לנהג לעצור וכאשר הופעלה הכריזה, האיץ הנהג את נהיגתו ונמלט. בשלב מסוים של המרדף, איבדו הנוסעים ברכב השיטור העירוני את קשר העין עם הרכב, והודיעו לשאר השוטרים באזור שיש לחפש את הרכב, תוך מסירת פרטיו. לאחר פרק זמן - התקבלה הודעה שהרכב נעצר, על ידי נידת אחרת (להלן: "**מעצר הרכב**"), וזאת כאשר הרכב הגיע לתחנת דלק ליד שדה יצחק (להלן: "**תחנת הדלק**"). ממשיך ומציין שוטר זה כי כאשר הוא הגיע למקום מעצר הרכב, השוטרים שביצעו את עצירת הרכב ערכו חיפוש ברכב בליווי החשוד ה"מלא", אשר לבש את החולצה עם הפסים בצבע שחור/לבן ואשר הזדהה כעורר, והוא היה הנהג במועד המפגש הראשון. עוד הוא ראה במקום את הבחור השני, "הרזה", אשר לא היה הנהג בעת המפגש הראשון, ואשר התברר ששמו הוא אחמד.

8. בדוח הפעולה של השוטרים רועי סירי מיום 29/12 שעה 23:17 הוא כותב כי היה אחד מהשוטרים ברכב השיטור העירוני, אשר לידו עבר הרכב בעת המפגש הראשון. שוטר זה מציין אף הוא כי הנהג ברכב במועד המפגש הראשון היה בחור "שמנמן" ולידו ישב בחור "רזה". אף הוא מתאר כיצד כרזו לרכב לעצור, כיצד הוא האיץ ונמלט, כיצד "זגזג" בין נתיבים, עקף ונמלט. שוטר זה מציין אף הוא כי לאחר שנעצר הרכב, הגיעו כל נוסעי רכב השיטור העירוני למקום מעצר הרכב. ממשיך ומסביר השוטר כי כאשר הוא הגיע, נאמר לו שבמועד מעצר הרכב מי שנהג בו היה הבחור ה"רזה" ולא ה"שמנמן", אך לשיטתו הוא ראה בוודאות כי מי שנהג ברכב במועד המפגש הראשון היה ה"שמנמן", כלומר העורר, ולא ה"רזה", כלומר - אחמד, ולכן לשיטתו הם ככל הנראה החליפו מקומות ישיבה בשלב שבו נמלטו.

9. דוח פעולה שלישי מאותו הלילה הינו של השוטרים דרעי שבתאי, ואף בו מצוין כי הנהג במועד המפגש הראשון היה "ממוצא ערבי, שמן עם זיפים, וחולצת פסים שחור/לבן עם קפוצון", ולידו אדם "רזה", עם שיער שחור קצר וזקן קצר". אף בדוח פעולה זה מתואר המרדף, איבוד קשר העין ולאחר מכן הגעה למקום מעצר הרכב, כאשר עורך הדוח מציין במפורש כי מי שנהג ברכב במועד המפגש הראשון היה העורר, וזאת לאחר שפרטיו המלאים התקבלו.

10. הפקחית מור ברק בהודעתה מיום 30/12/2014 בשעה 12:45 מסבירה כי ביום 29/12, סמוך לשעה 23:00, בעודה בסיור בניידת שיטור ביחד עם אחרים, הם עצרו ברמזור ולידם הגיע הרכב. לטענתה, מי שנהג היה עמוד 2

בחור "גדול ... מלא בפניו" ומי שישב לידו היה "רזה וקטן" (שורות 6-7). בהמשך, היא מסבירה כי אחד השוטרים כרז לרכב לעצור אך הרכב החל להמלט ובשלב מסוים ניתק קשר העין בין הניידת לבין הרכב. מוסיפה הפקחית כי הם דיווחו לשאר הניידות באזור על הרכב הנמלט, וכי לאחר פרק זמן מסוים, הרכב נעצר. עוד מצוין בהודעת הפקחית כי הניידת בה היתה הגיעה למקום מעצר הרכב והיא זיהתה בוודאות את שני האנשים שהיו ברכב במועד המפגש הראשון, כאשר מי שהיה הנהג במועד המפגש הראשון היה "זה עם הפנים העגולים" (שורה 15).

11. מכאן - שקיימות עדויות של ארבעה שוטרים לפיהן מי שנהג ברכב במועד המפגש הראשון ובמועד ההמלטות ותחילתו של המרדף היה העורר. ארבעתם מסרו תיאור פיזי שלו, ארבעתם ראו אותו שנית במעמד מעצר הרכב, כמה דקות לאחר מכן ואישורו את זהותו, ארבעתם מסרו מידע לגבי תנאי הראות ואופן הזיהוי ולא מצאתי כל סתירות בתיאוריהם.

12. עד כאן, הראיות התומכות בגרסה לפיה העורר נהג ברכב במועד המפגש הראשון, משמע - שביצע את העבירות המיוחסות לו.

13. במקביל לראיות הנ"ל - קיים דוח פעולה ומזכר של שני השוטרים אשר עצרו את הרכב (לאחר שקיבלו התרעה לגבי מרכב השיטור העירוני) - והם מוסרים כי במועד מעצר הרכב, בתחנת הדלק, מי שנהג בו היה אחמד ולא העורר.

14. אני מסכימה, כמובן, עם עמדת הסניגור המלומד אשר טוען כי יש בכך כדי ללמד על זהות הנהג במועד מעצר הרכב, אך אינני סבורה כי יש סתירה הכרחית בין הראיות לגבי זהות הנהג בעת המפגש הראשון לבין הראיות לגבי זהות הנהג בעת מעצר הרכב. האפשרות לפיה השניים התחלפו נראית כסבירה, במיוחד שעה שלמשך פרק זמן מסוים - נאבד כל קשר עין עם הרכב והיה סיפק בידי העורר ואחמד להתחלף. לא ברור בדיוק כמה זמן חלק בשלב ניתוק קשר העין ואיזה מרחק עבר הרכב בין המקום בו נצפה לאחרונה על ידי רכב השיטור הקהילתי לבין המקום בו התגלה שוב על ידי הצוות שביצע את מעצרו, אך ככל הנראה - היה זמן לבצע את ההחלפה, וברי כי נתונים אלו יתבררו במהלך התיק העיקרי.

15. לכן, הראיות לגבי זהות הנהג במועד המעצר אינו גורעות מהראיות (ארבע במספר) לגבי זהות הנהג במועד המפגש הראשון וההמלטות.

16. ומהי גרסת העורר ואחמד? העורר בחקירתו טוען כי הוא ואחמד יצאו ברכב מטיבה ונסעו לכיוון באקה, וכי הוא ישן במהלך כל הנסיעה ואחמד נהג. לטענתו, השניים נסעו לבאקה על מנת לפגוש מישהו, אך הוא לא היה בבית. העורר מכחיש בחקירה שהם היו בחדרה, מכחיש שביקשו מהם לעצור ומכחיש את המרדף - אם כי חלק מההכחשה נובע למעשה מטענה לגבי חוסר ידיעה, לאור הטענה שהוא ישן והתעורר רק כאשר עצרו אותם בתחנת הדלק. אחמד, מסביר בחקירתו כי הרכב שייך לחבר של העורר וטוען כי הוא היה הנהג. אף הוא מכחיש כי השניים היו בכלל בחדרה במועד הרלבנטי, מכחיש שביקשו מהם לעצור, שכרזו להם וכי התפתח מרדף. אחמד מציין אף הוא כי הם נסעו מטיבה לבאקה, אך לא מציין שנסעו לחפש מישהו, שלא היה בבית, ולא מציין שהעורר ישן במהלך הנסיעה.

17. מכאן, שיש קושי ליתן משקל רב להודעות של העורר ושל אחמד, ובמיוחד בשלב הזה, נוכח ההכחשה הגורפת של עצם היותם בחדרה ושל המרדף, בניגוד לדברים שמסרו ארבעת השוטרים והפקחים (וראו כי פרטיו המדויקים

של הרכב נמסרו מצוות השוטרים ברכב השיטור העירוני לרכב שביצע את המעצר - כך שקשה להלום אפשרות שהמדובר בטעון בשני רכבים שונים). הקושי במתן משקל לגרסת העורר ואחמד בחקירתם מתייחס הן לעניין שאלת מעורבותו של הרכב באירוע באופן כללי והן לעניין שאלת זהות הנהג. ואבהיר. לו היו שניהם מסכימים שהם היו ברכב, בחדרה, ושהתבקשו לעצור ונמלטו - ולו היו השניים "מצמצמים" את המחלוקת בין גרסתם לבין גרסת השוטרים אך לשאלת זהותו של הנהג, היה לעדותם משקל אחר. אך שעה שהם מכחישים שהיו בכלל ברחוב הנטען, בניגוד לראיות שנסקרו מעלה - יש לדבר משמעות לחובתם, ובוודאי שבשעה שבה בוחנים אנו את שאלת הראיות לכאורה בלבד.

18. על רקע האמור, ברי כי אף אין לקבל את הטענה בדבר כשל חקירתי בכל הנוגע למצלמות מתחנת הדלק, בשלב זה של הדיון. שהרי ככל הנראה אכן אחמד היה מי שנהג ברכב עת הגיע הרכב לתחנת הדלק. כלומר, שאף אם היו מוצאים את המצלמות וצופים בסרטי ההקלטה ואף אם היו רואים שאחמד נהג ברכב כאשר נכנס לתחנת הדלק - הדבר לא היה משנה משמעותית את עמדתו כמפורט מעלה.

19. מעבר לכך, הלכה היא כי מקומן של טענות בדבר מחדלי חקירה ונפקותם להתברר בתיק העיקרי, שאז ניתן יהא לבחון אם אכן עסקינן במחדלים, מהו המידע שניתן היה לקבל לו היו מתבצעות אותן פעולות חקירה ש"חסרות", ומה היה עשוי להיות משקלו של המידע (בש"פ 4972/14 **עבד אל חמיד גברארה נ' מדינת ישראל**, פסקה י' (22.7.2014); בש"פ 3484/14 **מדינת ישראל נ' אלון חיימוב** (22.05.2014); בש"פ 3732/13 **אסדי נ' מדינת ישראל** (4.6.13); בש"פ 6158/12 **מוסא נ' מדינת ישראל** (23.8.12)).

20. לפיכך, קיימות ראיות לכאורה - ברף סביר בהחלט, ואין צורך לשוב ולהזכיר כי אין עסקינן בהוכחת האשמה מעבר לכל ספק סביר. עסקינן בשאלה אם קיימות ראיות, אשר לאחר שתעבורנה את כור ההיתוך של ההליך הפלילי, עשויות להתגבש לכדי בסיס להרשעה (בש"פ 1373/14 **דסוקי נ' מדינת ישראל** (4/3/14); בש"פ 1332/14 **גטנך נ' מדינת ישראל** (2/3/14); בש"פ 873/14 **קנדיל נ' מדינת ישראל** (10/2/14), המפנים לפס"ד המנחה בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 133 (1996) - והתשובה לשאלה זו חיונית במקרה דכאן.

עילת מעצר והאפשרות להסתפק בחלופת מעצר -

21. עמדתו באופן עקרוני היא כי יש לשקול בקפידה את הצורך במעצרם של מי שמויחסות להם עבירות תעבורה "בלבד", נוכח האפשרות שקיימת - בדרך כלל - למצוא חלופת מעצר הדוקה והולמת שתאיין את המסוכנות הנובעת מהסיכון התעבורתי הנשקף מהם. ההלכה בהקשר זה הינה כי בדרך כלל, אין להורות על מעצר עד תום ההליכים בגין עבירות תעבורה אלא במקרים חריגים בלבד (בש"פ 7352/04 **מדינת ישראל נגד אבו כואדי** (9.8.2004); בש"פ 2227/08 **טראד גריפאת נ' מדינת ישראל** (14.3.2008)), וכי חובה על בית המשפט לבדוק את האפשרות של שחרור נאשם בתנאים מגבילים פחות מתנאי מעצר (בש"פ 4583/12 **מורן מארון נ' מדינת ישראל**, (17.6.12)).

22. אלא שבמקרה זה מצאתי כי עמדת בהמ"ש קמא לגבי הצורך במעצר - משקפת את חומרת הדברים, וממילא לא הוצעה חלופה קונקרטית (מה גם שאם היתה מוצעת - היה מקום לבחון אותה באמצעות תסקיר של שירות המבחן נוכח שיפורט להלן).

23. ראשית, יש לראות כי אין עסקינן "רק" בעבירות שעניינן נהיגה בפסילה או ללא רישיון, אלא באי ציות

לשוטרים ובמרדף, אשר במהלכו נשקפה סכנה לציבור כולו, לשוטרים לעורר ולאחמד. בהקשר זה אפנה לבש"פ 5712/12 פלוני נ' מדינת ישראל (07.08.2012); בש"פ 7701/10 שתיווי נ' מדינת ישראל; בש"פ 4518/09 אלחמידי נ' מדינת ישראל (8.4.2009); בש"פ 1452/09 אבו חמדה נ' מדינת ישראל (19.2.2009).

24. שנית, ככל שאכן ניסה העורר להציג עצמו כמי שהיה במושב שליד הנהג ושיכנע את אחמד לקחת על עצמו את האשמה - הדברים מלמדים על חוסר האמון שיש ליחס לו.

25. שלישית, יש לראות כי לעורר עבר תעבורתי מכביד, הכולל 14 הרשעות קודמות (משנת 2006 ועד היום), לרבות בעבירות של נהיגה ללא רישיון, אי ציות לשוטר, גרימת תאונת דרכים, נהיגה בקלות ראש ובשכרות ועוד. בנוסף, תלוי ועומד כנגדו עונש מאסר מותנה בן שמונה חודשים בגין עבירות דומות, אשר נגזר עליו ביולי 2012.

26. רביעית, לעורר גם עבר פלילי (שאינו תעבורתי), אם כי לא מכביד. הוא הורשע בעבירות של גניבת רכב, חבלה במזיד ברכב, נהיגה פוחזת ברכב הפרעה לשוטר ועוד בשנת 2010, אשר בגין ריצה מאסר בן 15 חודשים בפועל. בשנת 2007 הורשע בעבירה של הפרת הוראה חוקית ובשנת 2003 בעבירה נוספת בבית המשפט לנוער.

27. מכאן, שהגם שעסקין בעבירות תעבורה לכאוריות "בלבד" - העבר הפלילי והתעבורתי, ניסיון ההמלטות הלכאורי וניסיון העברת האחריות לאחמד - מצטרפים למסקנה לפיה יקשה לתת אמון בעורר, לעת הזו. מעבר לכך, לא הוצגה כל חלופה לבית המשפט קמא והדיון (הן בבית המשפט קמא והן בערר) התמקד בשאלת קיומן או העדרן של ראיות לכאורה.

28. אשר על כן הערר נדחה.

ניתנה היום, 08 ינואר 2015.